

Arrest

nr. 347 819 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, diende op 27 december 2022 een aanvraag in voor een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2023 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing wordt op volgende wijze aan verzoeker betekend:

“(…)

De Afghaanse betrokkene A. M. H. (...) (...) / 2001°, OV (...), visumaanvraag Islamabad (...) wenst zich in België te vestigen en vraagt een humanitair visum aan. Betrokkene beweert problemen te hebben met de Taliban, onder meer omdat betrokkene werkzaam was als vrijwilliger (mensenrechtenactiviste) voor de

Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO), omdat hij wegens zijn activiteiten door de Taliban werd gearresteerd en vrijgelaten en omdat betrokkene wegens deze arrestatie en hulp aan LGBTQI+ mensen door zijn familieleden werd bedreigd. Het is zeer onduidelijk waarom betrokkene een humanitair visum vraagt voor België. Hij verklaart noch bewijst enige vorm van band met België, behalve het feit dat betrokkene als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO) heeft gewerkt. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene toont echter niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aan die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene toont evenmin aan zich geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie te bevinden die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Betrokkene is niet familiaal geïsoleerd en heeft nog 4 broers en ouders woonachtig in Iran. De actuele familiale leefomstandigheden van betrokkene zijn onduidelijk, mogelijk heeft hij nog overige familieleden in Afghanistan/Iran een visumweigering / humanitair lijkt niet in strijd te zijn met de bepalingen van Art 8 van het EVRM. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met iemand uit België. Als bijkomend document werd een bewijs van garantstelling voorgelegd op naam van E. R. (...) "Association for Development and Aid". De band met deze persoon en organisatie wordt niet vermeld. Opmerkelijk is ook dat "Association for Development and Aid" een Belgische non-profit organisatie is die zich richt op het helpen van vrouwen en kinderen in derdewereldlanden. Het is ook onduidelijk waarom deze organisatie bij deze visumaanvraag als garantsteller optreedt. Het feit dat er een brief van de VZW "Belgische onafhankelijke wereldwijde mensenrechtenorganisatie" betreffende de bevestiging van de door betrokkene aan Belgische onafhankelijke mensenrechtenorganisaties verleende diensten is ingediend, volstaat niet voor de afgifte van een humanitair visum. Langs de ene kant verklaart betrokkene in zijn brief dat hij als vrijwilliger in dienst is van "BIGHRO" en verantwoordelijk was voor bewustmakingscampagnes en activiteiten op het gebied van mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Langs de andere kant zijn volgens het "Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report August 2022" de mensenrechtenverdedigers "die het meeste risico lopen" degenen die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het werk van betrokkene bij vzw "Bighro" niet in verband kan worden gebracht met bovengenoemde profielen (Art. 3EVRM).

Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van september 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen, dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. Het feit dat er een oplijsting van de vrijwilligerswerkzaamheden bij vzw "BIGHRO" een aanbevelingsbrief BIGHRO vzw dd.6/07/2022, de brief van Amnesty International Vlaanderen dd.20/02/2022, een reeks van vrijwilligerswerk gerelateerde foto's, een brief van vzw ADA dd.17/11/2022 werden ingediend, volstaat niet voor de afgifte van een humanitair visum. Het is onduidelijk welk verband deze documenten hebben met de persoonlijke angsten voor de Taliban of een andere organisatie, aangezien in deze aanvraag het verband van de ingediende documenten met de persoonlijke veiligheid van betrokkene niet is aangetoond. Er zijn geen bewijzen voorgelegd die enige vorm van bedreiging kunnen bevestigen. Langs de ene kant verklaart betrokkene dat hij door de Taliban werd gearresteerd, geslagen, gevangengenomen en vrijgelaten onder voorwaarde dat hij de LGBTQI+ mensen niet meer zal steunen en helpen. Verder beweert betrokkene dat zijn familieleden fanatieke moslims zijn en dat hij, zijn ouders en zijn broers door hen werden bedreigd omdat betrokkene LGBTQI+ mensen steunde en hielp. Wegens deze dreigingen moest betrokkene en zijn familie Afghanistan verlaten. Langs de andere kant zijn de bovengenoemde elementen slechts gebaseerd enkel op verklaringen van betrokkene die moeilijk op hun feitelijkheid kunnen getoetst worden, gelet op het ontbreken van enige bewijzen. Het is ook onduidelijk waarom de hele familie van betrokkene naar Iran is gevlucht en enkel betrokkene een humanitaire visumaanvraag voor België heeft ingediend. Enerzijds stelt betrokkene dat hij donaties via de kerk heeft aangevraagd om zodoende LGBTQI+ te ondersteunen. Anderzijds legt betrokkene hiervoor geen enkel bewijs over. Betrokkene verblijft in Pakistan en Pakistan kan beschouwd worden als een veilig land (Art 3 EVRM). De loutere beweringen en verklaringen in deze aanvraag volstaan echter niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. De bewijslast van het aantonen van een prangende humanitaire situatie ligt bij de aanvrager. Het is niet duidelijk of eerdere activiteiten van verzoeker als vrijwilliger bij "BIGHRO" kunnen worden aangemerkt als activiteiten die tot vervolging door de Taliban zullen leiden, aangezien de zichtbaarheid van de aanvrager en de

organisatie, de gevoeligheid van het onderwerp van kritiek en de omvang van het openbare karakter ervan in deze visumaanvraag niet zijn aangetoond. Na een grondige analyse van de Facebook-pagina van "BIGHRO" en hun site, die op 30/06/2023 is geopend, blijkt echter dat het laatste bericht is gepubliceerd op 8/03/2022 en geen verband houdt met kritiek op de Taliban en hun politiek; hun bereik telt 3 Voor de Minister:

Z., I. (...)

*Attaché ***Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ vo"*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker op 29 september 2023 een e-mailbericht naar 'publiciteadministration@ibz.be' verstuurt met de vraag om het dossier van verzoeker te bezorgen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat vanuit het e-mailadres 'publiciteadministration@ibz.be' een e-mailbericht naar de advocaat van verzoeker wordt gestuurd op 11 oktober 2023 met volgende mededeling:

"We kunnen uit uw email niet afleiden dat u de advocaat van de betrokken persoon bent; derhalve kunnen we u de gevraagde bestanden niet opsturen."

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn advocaat op 11 oktober 2023 opnieuw een e-mailbericht naar 'publiciteadministration@ibz.be' verstuurt met de vraag om het dossier van verzoeker te bezorgen.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn advocaat op 17 oktober 2023 opnieuw een e-mailbericht naar 'publiciteadministration@ibz.be' verstuurt met de vraag om het dossier van verzoeker te bezorgen. Tevens wijst de advocaat van verzoeker erop dat verzoeker via de ambassade maar een deel van zijn weigeringsbeslissing heeft ontvangen.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn advocaat op 19 oktober 2023 opnieuw een e-mailbericht naar 'publiciteadministration@ibz.be' verstuurt, de advocaat van verzoeker wijst erop dat verzoeker maar een halve beslissing betekend kreeg en vraagt om de andere helft van de beslissing aan hem te willen bezorgen.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn advocaat op 22 oktober 2023 opnieuw een e-mailbericht naar 'publiciteadministration@ibz.be' verstuurt, maar ook naar het e-mailadres van een medewerker van het bureau Lang Verblijf Toegang van de Dienst Vreemdelingenzaken en naar 'ls.asp@ibz.be'. Opnieuw wijst de advocaat van verzoeker erop dat aan verzoeker een onvolledige beslissing ter kennis werd gebracht en wordt verzocht om de volledige bestreden beslissing en het administratief dossier over te maken.

Op 23 oktober 2023 om 9.35 uur beantwoordt de medewerker van het bureau Lang Verblijf Toegang van de Dienst Vreemdelingenzaken het e-mailbericht van verzoekers advocaat en wordt de volledige weigeringsbeslissing overgemaakt.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een stuk waaruit de volledige motivering van de bestreden beslissing blijkt. Deze motivering is dezelfde als de motivering hierboven geciteerd en vervolgt verder als volgt, waarbij voor de duidelijkheid de laatst begonnen zin wordt hernomen:

"Na een grondige analyse van de Facebook-pagina van "BIGHRO" en hun site, die op 30/06/2023 is geopend, blijkt echter dat het laatste bericht is gepubliceerd op 8/03/2022 en geen verband houdt met kritiek op de Taliban en hun politiek; hun bereik telt 3300 volgers, wat echter wijst op een beperkte zichtbaarheid in Afghanistan. De officiële site van 'BIGHRO' is niet meer actief (zie <https://www.bighro.org/cgi-sys/suspendedpage.cgi>). Voorts is deze organisatie niet langer actief in Afghanistan, waardoor het niet duidelijk is waarom iemand van een niet-actieve organisatie zal worden vervolgd. Gelet op bovenstaande informatie kan worden geconcludeerd dat deze aanvraag geen bewijs van een dringende humanitaire situatie bevat. Verder dient de aanvraag te voldoen aan de reguliere voorwaarden van een D- visum Lang Verblijf en werd er geen bewijs van aansluiting ziekteverzekering, medisch certificaat, celibaatsakte en uittreksel uit het strafregister ingediend. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven (infra). Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Op 23 oktober 2023 om 14.00 uur - dit is minder dan vijf uur nadat de advocaat van verzoeker kennis kreeg van de volledige bestreden beslissing - dient verzoeker bij de Raad het thans voorliggende verzoekschrift in.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid van het beroep. Zij licht deze exceptie als volgt toe:

“Artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet stelt dat :

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.”

In casu werd de bestreden beslissing genomen op 30.06.2023, betekend op de ambassade op 13.07.2023, zodat het verzoekschrift niet binnen de wettelijke termijn werd ingediend.

De verzoekende partij stelt dat ze op 22.09.2023 kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing. Dit blijkt niet uit de voorgelegde stukken. De verwerende partij vordert de onontvankelijkheid nu het beroep laattijdig voorkomt.”

3.2. Ter terechtzitting merkt de kamervoorzitter op dat de verweerder in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het beroep laattijd werd ingediend. Ter terechtzitting volhardt verweerder in de opgeworpen exceptie en verwijst de verweerder naar de nota met opmerkingen. Verweerder benadrukt nog dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend en de bewijslast dan ook bij hem ligt.

3.3. In deze zaak wordt niet betwist dat verzoeker op 23 oktober 2023 een verzoekschrift bij de Raad indiende.

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.”

Er wordt niet betwist dat de beroepstermijn in deze zaak dertig dagen bedraagt overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend nu de bestreden beslissing werd betekend op de ambassade op 13 juli 2023. Verweerder laat na om bij de nota met opmerkingen een stavingstuk te voegen waaruit effectief kan blijken dat verzoeker op 13 juli 2023 kennis zou hebben gekregen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hierin ook maar enig stuk kan worden teruggevonden waaruit zou kunnen blijken op welke datum verzoeker in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. In het administratief dossier bevindt zich wel een stuk waarop een stempel van de Belgische ambassade staat en de datum 13 juli 2023, de handtekening van verzoeker werd niet ingevuld op dit document, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk op 13 juli 2023 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest met nummer 108.517 van 27 juni 2002 als volgt:

“Overwegende dat het de partij die beweert dat het beroep laattijdig werd ingediend, toekomt aan te tonen wanneer het bestreden besluit werd betekend; dat de verwerende partij evenwel nalaat dergelijk bewijs te leveren; dat alleen reeds om die reden de exceptie moet worden verworpen;”

De Raad stelt vast dat verweerder in deze zaak een exceptie ratione temporis opwerpt in de nota met opmerkingen, maar verweerder volledig nalaat om aan te tonen wanneer de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verweerder poneert in de nota met opmerkingen wel dat verzoeker op 13 juli 2023 kennis zou hebben gekregen van de bestreden beslissing, maar dit kan niet blijken uit enig stuk uit het administratief dossier en verweerder voegt bij de nota met opmerkingen ook geen enkel stuk om zijn standpunt te onderbouwen.

De exceptie ratione temporis opgeworpen in de nota met opmerkingen wordt verworpen.

Daarenboven betwist verweerder niet dat de betekende versie van de bestreden beslissing door de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) aan verzoeker abrupt stopt in het midden van een zin en uitdrukkelijk stelt dat de versie is ingekort.

Uit de betekende beslissing waarin kan worden gelezen: *“Deze tekst is ingekort”* blijkt dat er geen sprake is van een onoplettendheid van de betekenende overheid, zijnde de ambassade van België in Islamabad (Pakistan), maar dat de motivering van de beslissing bewust werd ingekort bij de betekening ervan. Dit is op zichzelf al een bedenkelijke praktijk.

Een dergelijk gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft gevolgen voor de beroepstermijnen. Indien de betekening van een aan de betrokkene te betekenen en formeel te motiveren beslissing niet de volledige motivering bevat, doet zij meer bepaald de beroepstermijn niet ingaan. Deze gaat slechts in wanneer de betrokkene kennis krijgt van alle motieven.

In de door de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) aan verzoeker betekende versie van de bestreden beslissing valt verder nog te lezen: *“Contacteer DVZ”*. Op welke wijze men vervolgens de Dienst Vreemdelingenzaken het meest efficiënt contacteert wordt verzoeker niet meegedeeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker op 29 september 2023 een e-mailbericht naar ‘publiciteadministration@ibz.be’ verstuurt met de vraag om hem het dossier van verzoeker te bezorgen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat vanuit het e-mailadres ‘publiciteadministration@ibz.be’ een e-mailbericht naar de advocaat van verzoeker wordt gestuurd op 11 oktober 2023 met volgende mededeling:

“We kunnen uit uw email niet afleiden dat u de advocaat van de betrokken persoon bent; derhalve kunnen we u de gevraagde bestanden niet opsturen.”

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn advocaat op 11 oktober 2023 opnieuw een e-mailbericht naar ‘publiciteadministration@ibz.be’ verstuurt met de vraag om het dossier van verzoeker te bezorgen.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn advocaat op 17 oktober 2023 opnieuw een e-mailbericht naar ‘publiciteadministration@ibz.be’ verstuurt met de vraag om het dossier van verzoeker te bezorgen. Tevens wijst de advocaat van verzoeker erop dat verzoeker via de ambassade maar een deel van zijn weigeringsbeslissing heeft ontvangen.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn advocaat op 19 oktober 2023 opnieuw een e-mailbericht naar ‘publiciteadministration@ibz.be’ verstuurt, de advocaat van verzoeker wijst erop dat verzoeker maar een halve beslissing betekend kreeg en vraagt om de andere helft van de beslissing aan hem te willen bezorgen.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn advocaat op 22 oktober 2023 opnieuw een e-mailbericht naar ‘publiciteadministration@ibz.be’ verstuurt, maar ook naar het e-mailadres van een medewerker van het bureau Lang Verblijf Toegang van de Dienst Vreemdelingenzaken en naar ‘ls.asp@ibz.be’. Opnieuw wijst de advocaat van verzoeker erop dat aan verzoeker een onvolledige beslissing ter kennis werd gebracht en wordt verzocht om de volledige bestreden beslissing en het administratief dossier over te maken.

Op 23 oktober 2023 om 9.35 uur beantwoordt de medewerker van het bureau Lang Verblijf Toegang van de Dienst Vreemdelingenzaken het e-mailbericht van verzoekers advocaat en wordt de volledige weigeringsbeslissing overgemaakt aan de advocaat van verzoeker.

Op 23 oktober 2023 om 14.00 uur - dit is minder dan vijf uur nadat de advocaat van verzoeker kennis kreeg van de volledige bestreden beslissing en aldus de beroepstermijn begon te lopen - dient verzoeker bij de Raad het thans voorliggende verzoekschrift in.

Verweerder toont niet aan dat het thans voorliggende beroep laattijdig werd ingediend.

De Raad benadrukt dat het getuigt van een bedenkelijke praktijk van de Belgische staat om verzoeker een onvolledige beslissing ter kennis te brengen.

Het is des te bedenkelijker om vervolgens verzoeker erop te wijzen dat hij de Dienst Vreemdelingen zaken dient te contacteren ten einde een volledige bestreden beslissing te verkrijgen, vervolgens niet te specificeren op welke wijze de Dienst Vreemdelingen zaken gecontacteerd dient te worden, waarna de advocaat van verzoeker tot vijf keer toe een e-mailbericht diende te sturen naar de Dienst Vreemdelingen zaken vooraleer een volledige bestreden beslissing kon worden bekomen, waarna de advocaat van verzoeker diezelfde dag nog overgaat tot het indienen van een beroep bij de Raad, waarop de Belgische staat vervolgens een exceptie ratione temporis in de nota met opmerkingen opwerpt.

De exceptie ratione temporis opgeworpen in de nota met opmerkingen wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet: “Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van opthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om ‘humanitaire redenen’ en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot ‘humanitair visum’ genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een ‘humanitair visum’, heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw.

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

Uit de informatie die de Belgische ambassade over humanitaire visumaanvragen voor Afghanen verschaft, blijkt dat het feit in gevaar te zijn ook een voorbeeld van een gegronde reden tot een visumaanvraag kan zijn:

“Situation in Afghanistan - important information

Dear Madam, Sir,

Thank you for your message. If you have any questions about the conditions of entry and stay in Belgium in the context of the current situation in Afghanistan, you will find the answer below.

Asylum

According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad.

Humanitarian visa

Applications submitted electronically will not be processed.

Applications submitted in accordance with the procedure described here are examined by the Immigration Office (www.dofi.fgov.be).

There is no right to obtain a humanitarian visa.

Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger). We cannot respond to applications in which the specific reason for your request is not sufficiently outlined.

If you are currently outside Afghanistan, we advise you to contact the UNHCR or the competent authorities in your country of residence. " (stuk 3, eigen benadrukking)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk:

2. Verzoeker is een mensenrechtenactivist, en werkte als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO). Hij was verantwoordelijk voor onder meer bewustmakingscampagnes en activiteiten rond mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering.

Dit feit wordt door verwerende partij niet betwist. Verwerende partij trekt evenwel het persoonlijke gevaar dat verzoeker loopt in Afghanistan omwille van zijn mensenrechtenactivisme als volgt in twijfel.

[...]

Verwerende partij baseert zich hier op een zeer fragmentarische, verkeerde en zelfs intellectueel oneerlijke lezing van de EUAA rapporten waarmee ze haar beoordeling tracht te onderbouwen.

Verwerende partij verwijst naar de volgende drie rapporten:

- EUAA, Country Guidance: Afghanistan; January 2023, [https://www.ecoi.net/en/file/local/2086795/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN .pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/2086795/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf);
- EUAA, Afghanistan - Security situation, August 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; en
- EUAA Afghanistan - Targeting of individuals, August 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077428/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

2.1. Om te beginnen koos verwerende partij ervoor om één enkele zin te selecteren uit het EUAA COI rapport 'Targeting of individuals' omtrent het risico dat mensenrechtenverdedigers en -activisten lopen, uit een rapport van november 2021. Verwerende partij stelt dat 'de mensenrechtenverdedigers die het meeste risico lopen degene [zijn] die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen.' Omdat het werk van verzoeker bij vzw BIGHRO 'niet in verband kan worden gebracht met bovengemelde profielen', lijkt verwerende partij te concluderen dat verzoeker geen risico loopt in Afghanistan omwille van zijn mensenrechtenactivisme. Verwerende partij verwijst expliciet naar artikel 3 EVRM.

Verwerende partij haalt haar stelling uit de volgende zin uit het EUAA COI rapport 'Targeting of individuals' : 'According to her report, people 'most at risk' were those documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders and others from minority groups.' (zie infra)

Verwerende partij laat het echter na om alle andere informatie uit dit rapport omtrent het risico voor mensenrechtenverdedigers en -activisten mee in rekening te brengen. Nochtans staat deze informatie net voor én na de ene zin die verwerende partij uit het EUAA COI rapport selecteerde.

Onder de titel 'Human rights defenders and activists' worden naast de ene bron die verwerende partij selecteerde, talrijke andere bronnen aangehaald, die wijzen op het risico voor mensenrechtenverdedigers en -activisten in het algemeen (en dus niet louter voor degene die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen).

Verwerende partij ging hier uiterst selectief te werk, en negeerde het volledige plaatje dat EUAA schetst, en dat als volgt leest:

"8. Human rights defenders and activists

8.1. General situation under Taliban rule

The de facto authorities frequently expressed a commitment to respect human rights within the framework of sharia. However, since the Taliban takeover, Afghanistan's civil society narrowed down significantly.1664 According to UNAMA, civil society actors and human rights defenders largely halted their activities in most provinces, out of fear of repercussions.1665 As reported by several sources since 15 August 2021, civil society actors, such as human rights defenders and women's rights activists, have experienced intimidation, harassment, illtreatment and threats and have been subjected to attacks, arbitrary arrests, enforced disappearances, incommunicado detentions and killings.1666 The Taliban authorities responded to these reports by saying that they were 'incorrect', based on 'false information' and that the human rights situation has improved compared to previous years.1667 As reported by the Human Rights Memorial, Afghanistan was one of the countries in which most human rights defenders (19 individuals) were killed in 2021.

As indicated by the former chairwoman of AIHRC, Shaharзад Akbar, in interviews in May and June 2022, there has been 'a closure of civic space' in Afghanistan since the Taliban regained power, with new policies and structures put in place by the de facto authorities 'to actively silence dissent, punish criticism and completely close the space for human rights activism'. According to Akbar 'the situation has become increasingly difficult for activists and human rights defenders inside the country', with a trend of an increased Taliban focus on targeting and hunting down activists and media workers since November 2021.

Based on information from around a hundred online testimonies, UN Special Rapporteur Mary Lawlor reported in November 2021 on 'a climate of fear, intense insecurity and growing desperation' among human rights defenders in Afghanistan. According to her report, people 'most at risk' were those documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders and others from minority groups. In their testimonies, respondents detailed specific tactics used against them by the Taliban, such as raiding offices of human rights and civil society organisations to search for contact details of people who worked there. Some activists indicated they erased or modified their online presence and data history to minimize the risk of being identified. Several human rights defenders from rural areas declared to have moved to bigger cities, as they were often well known in their local communities, but even there they had been forced to change locations frequently. The fact that many activists have also lost their source of income has reportedly further curtailed their options to 'find safety'.

Since the takeover, sources reported on Taliban fighters conducting house searches in Kabul and other parts of the country, looking for human rights defenders and activists.1671 There were reports of human rights defenders receiving calls and WhatsApp messages, asking them for their personal details and instructing them to hand over their organisation's equipment and money and come to specific locations.1672 Others described the Taliban's tactics of questioning people at local mosques and using the former police's resources and records to obtain personal information on activists.1673 Women's rights activists reported threats by phone, harassment on social media and intimidation by being followed by Taliban militants on the street.

Female human rights activists in the northern city of Mazar-e Sharif reported in November 2021 that they received phone calls, messages and emails from unknown suspicious numbers, offering to help them to leave the country by asking for personal information and inviting them to come to specific locations.1675 Also in November 2021, the Taliban reportedly issued a warning to human rights activists and civil society workers in Panjsher Province. The notice indicated the work of individuals or organisations operating under the name of civil society or human rights activists as 'illegal' and that the Taliban were therefore 'instructed to seriously find and pursue them and arrest them as soon as possible to stop their false and anti-religious activities'. Anyone violating or resisting this warning, would be 'dealt with seriously in order to be a lesson for others'.1676 In March 2022, activists in Helmand declared to Human Rights Watch that the Taliban had increased their surveillance of 'individuals and groups they accuse of being "opposed to the Islamic Emirate"', with threats to retaliate against activists and former government officials in response to recent abductions and killings of Taliban commanders in the province.

Several human rights activists declared to media sources to have been forced to live in hiding or to move between places out of fear of reprisals from the Taliban.¹⁶⁷⁸ As reported by the UNSG, civil society actors and human rights defenders have halted their activities in most provinces, out of fear of repercussions from the Taliban.¹⁶⁷⁹ Although opportunities to leave the country were scarce and challenging,¹⁶⁸⁰ a number of human rights defenders fled abroad.¹⁶⁸¹ In March 2022, the Dublin-based NGO Frontline Defenders declared to VOA that it helped more than 1 000 human rights defenders and their immediate family members evacuate from Afghanistan in 2021. According to the NGO's head of communications, 2 000 more human rights activists were still waiting to be taken out of the country.

Also in March 2022, Human Rights Watch reported on the Taliban controlling systems containing sensitive biometric data left behind by Western donor governments and organisations when they evacuated after the takeover. Afghan citizen's personal and biometric data (including iris scans, fingerprints, photographs, occupation information, home addresses, and names of relatives) that were stored in these digital identity and payroll systems, could be used by the Taliban to target dissidents. As suggested by Human Rights Watch's research, the Taliban have possibly already used these data in some cases. A Taliban commander cited by Human Rights Watch, declared that his unit was using US-made scanners 'to tap into Interior Ministry and other national biometric systems to gather data, including on journalists and so-called human rights people'.

At the end of January 2022, a closed-door meeting was held in the Norwegian capital Oslo in which several Afghan women's rights defenders engaged with officials from the de facto authorities. During the meeting, the representatives of Afghan women's rights called for the reopening of all girl's schools, women's right to access employment, women's inclusion in the government, the right to enjoy freedom of speech, the release of all women protesters that were allegedly detained by the Taliban, the formation of an independent council by the UN to monitor human rights in Afghanistan and the Taliban authorities' commitment to the constitution.¹⁶⁸⁴ At the end of March 2022, a two-day Afghan civil society consultative gathering was held in Kabul, the first meeting of this kind since the Taliban takeover. The meeting was reportedly attended by more than 280 representatives of Afghan civil society (including Islamic scholars, tribal elders, families of war victims and dozens of civil society activists), discussing human rights issues such as access to education and employment for women and calling for trustbuilding between the de facto authorities and civil society. As reported by TOLONews, the gathering was welcomed by the Taliban's Ministry of Information and Culture, calling for 'cooperation of the participants with the government to find a solution to the Afghan crisis'.

Amnesty International reported that most detentions of human rights defenders and activists were carried out by the Taliban GDI, with male activists mostly arrested from public spaces and female activists often arrested during home raids. Amnesty International indicated these arrests and detentions as arbitrary, since the detainees were not charged or brought before a de facto court and were denied access to legal support in most cases. As stated by Amnesty International 'the ongoing arbitrary arrests and detention, cases of enforced disappearances of particularly women protesters, and lack of clear accountability within the Taliban rank and file have created an intimidating environment for the victims' families and others to openly report violations and advocate for redress and change'. Sources declared to Amnesty that relatives of detainees have been discouraged from publicly sharing information or talking to the media and that victims and their families have been reluctant to talk due to fear of reprisals. Detainees were reportedly allowed to inform their families they were in Taliban custody and that they might be released after investigation, but they had to instruct their relatives to avoid engaging with the media.

On 18 September 2021, the AIHRC issued a statement declaring it had not been able to operate since 15 August 2021, with its premises (offices across the country and the headquarters in Kabul) occupied, its assets (such as cars and computers) used by Taliban forces and its staff unable to fulfil their duties.¹⁶⁸⁷ AIHRC's nine commissioners, including its then chairwoman Shaharзад Akbar, left the country, fearing retribution from the Taliban.¹⁶⁸⁸ However, Akbar has continued to advocate for the situation of human rights in Afghanistan from exile.¹⁶⁸⁹ According to an anonymous source interviewed by the Dutch Ministry of Foreign Affairs in November 2021, several of the former employees of the AIHRC left Afghanistan. This source was aware of three violent incidents directed against AIHRC employees after 15 August 2021, two of which involved drivers being beaten by Taliban soldiers.¹⁶⁹⁰ At the end of December 2021, the office of the de facto cabinet announced the decision to retain AIHRC but with the intention to modify its name.¹⁶⁹¹ In March 2022, OHCHR stated that the Taliban authorities had not yet issued a 'specific policy concerning the future status or mandate of the AIHRC'.¹⁶⁹² As reported by VOA in the same month, no new commissioners had been appointed to the organisation and its 400 employees had not been instructed to resume their work.¹⁶⁹³ In May 2022, the Taliban dissolved five departments of the former government, including the AIHRC, as they were not considered 'necessary' and were not included in the new annual national budget.

As stated by human rights defenders cited by the OHCHR, it has become difficult for human rights NGOs to operate in most provinces. Out of fear of repercussions and because of restrictions imposed by the Taliban, many organisations have been merely focussing their activities on the humanitarian situation. A lack of financial resources was also indicated as an important challenge hindering civil society organisations' operations.¹⁶⁹⁵ Several sources reported on NGOs and civil society groups' offices being raided and searched by the Taliban, having their accounts frozen, their material confiscated and their staff interrogated on personal details of directors and senior staff members.¹⁶⁹⁶ According to Human rights Watch's Patricia Gossman, it was not clear if the Taliban actually obtained that kind of information and if they had made use of it. As further indicated by Gossman, human rights groups and organisations have not been able to carry out as much documentation and data collection since the Taliban takeover. When still active, they have been working remotely or resorted to hidden and very careful ways to organise their activities.¹⁶⁹⁷ For more information on women's freedom of expression and assembly and women's civil society organisations, see section 5.2.4. Freedom of expression and assembly."¹ (eigen markering)

Uit bovenstaande informatie, die verwerende partij over het hoofd zag of doelbewust negeerde, blijkt dat het risico voor mensenrechtenactivisten veel ruimer is dan verwerende partij poneert. Louter omdat verzoeker als mensenrechtenactivist niet binnen het profiel valt van iemand die bewijzen verzamelt van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen, kan men onmogelijk concluderen dat hij geen risico cfr. artikel 3 EVRM loopt in Afghanistan.

2.2. Ten tweede zag verwerende partij de informatie uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 over het hoofd wat betreft het risico dat mensenrechtenactivisten lopen.

Verwerende partij verwijst nochtans expliciet in de bestreden beslissing naar deze bron.

Waar een EUAA COI rapport (zoals het rapport 'Targeting of individuals') een overzicht bevat met de relevante landeninformatie, bevat een EUAA Country Guidance rapport de analyse van deze landeninformatie: welke conclusie kan men trekken uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade?

De risicoanalyse van EUAA van alle beschikbare landeninformatie (en dus niet de extreem beperkte selectie van verwerende partij) wat betreft mensenrechtenverdedigers en mensenrechtenactivisten, valt terug te vinden onder de titel '3.7 Human rights defenders, activists and others perceived as critical of the Taliban' in de EUAA Country Guidance van januari 2023.

Uit deze analyse van EUAA blijkt zeer duidelijk dat het risico niet beperkt is tot de paar profielen waar verwerende partij naar verwijst, maar geldt voor alle mensenrechtenactivisten en mensenrechtenverdedigers.

EUAA concludeert op basis van de beschikbare landeninformatie dat vervolging van mensenrechtenactivisten zeer waarschijnlijk is:

"Risk analysis

Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. killing, abduction, arbitrary arrest and detention, beatings, torture).

For human rights defenders and activists, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.

For others who may be perceived as critical of the Taliban (e.g. due to statements or content shared on social media), the individual assessment should take into account the visibility of the applicant, the sensitivity of the topic of criticism and the extent of its public nature. Other risk-impacting circumstances, such as gender and ethnicity, may also be relevant to the assessment. Family members of individuals under this profile may also have a well-founded fear of persecution.

Family members of female activists may particularly be at risk.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion and/or religion."

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door deze informatie over het hoofd te zien.

2.3. Ten derde, en ondergeschikt, maakt verwerende partij een denkfout en interpreteert ze de landeninformatie waarnaar ze verwijst in de bestreden beslissing op een verkeerde wijze.

Verwerende partij stelt dat ‘de mensenrechtenverdedigers die het meeste risico lopen degene [zijn] die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen.’

Hieruit kan men, zoals verwerende partij doet, echter onmogelijk concluderen dat andere profielen geen risico lopen. Het is niet omdat een bepaalde groep het meeste risico loopt, dat een ander profiel niet evenzeer een ernstig risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM.

Daarbij komt dan nog dat EUAA in het COI rapport ‘Targeting of individuals’ de oorspronkelijke bron van deze informatie, namelijk de UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders, misleidend quote.

In voetnoot 1670 van het EUAA COI rapport ‘Targeting of individuals’ wordt verwezen naar de oorspronkelijke bron. Deze informatie klinkt enigszins anders:

“Among those most at risk are defenders documenting alleged war crimes, women defenders, in particular criminal lawyers, cultural rights defenders, especially those working in banned sectors such as music, and defenders from minority groups”

De UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders spreekt dus zelf over ‘among those most at risk’, waaruit blijkt dat de opsomming van profielen niet exhaustief is. Tot degenen die het meeste risico lopen, behoren verdedigers die vermeende oorlogsmisdaden documenteren, vrouwelijke verdedigers, in het bijzonder strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten, vooral degenen die werkzaam zijn in verboden sectoren zoals muziek, en verdedigers van minderheidsgroepen. Louter uit het feit dat iemand niet tot deze profielen behoort, kan men onmogelijk een gebrek aan risico concluderen, zoals verwerende partij verkeerdelijk doet.

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt deze oorspronkelijke bron wél correct weergegeven. Verwerende partij verwijst expliciet naar dit rapport in de bestreden beslissing, maar zag dit over het hoofd:

“According to the UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders, among those ‘most at risk’ were human rights defenders documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders, and defenders from minority groups [Targeting 2022, 8.1, p. 163].”

Uit een niet-exhaustieve lijst met risicoprofielen, kan men onmogelijk concluderen dat iemand met een ander profiel, geen risico loopt. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk.

2.4. Waar verwerende partij tot slot nog stelt dat ‘volgens beschikbare informatie werknemers van vzw’s, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd worden’, en hierbij verwijst naar EUAA, kan verzoeker kort zijn.

In eerste instantie valt verzoeker niet onder deze categorie. Als mensenrechtenactivist is hij geen werknemer van een vzw’s, internationale organisatie of een journalist. Dit motief is dan ook niet pertinent of relevant.

Om het risico voor verzoeker in te schatten, moet men kijken naar het risico dat mensenrechtenverdedigers lopen (zie supra punt 2.3).

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt het risico voor mensenrechtenactivisten besproken onder punt 3.7. Het risico voor werknemers van een vzw’s, internationale organisaties of journalisten wordt besproken in respectievelijk punt 3.8 en punt 3.10 van dit rapport.

Door zich te beroepen op informatie die betrekking heeft op een andere categorie dan verzoeker om het risico in Afghanistan in te schatten, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

Ten tweede, en ten overvloede, vind deze stelling van verwerende partij wederom geen steun in de rapporten van EUAA. Uit punt 3.8 en 3.10 van de EUAA Country Guidance van januari 2023 blijkt een heel ander, genuanceerder beeld van het risico. Dit is illustratief voor de onzorgvuldige werkwijze van verzoeker.

Als verzoekende partij omstandigheden aanvoert die aantonen dat hun directe veiligheid in Afghanistan in het gevaar is, conform wat de Belgische ambassade naar voor schuift als belangrijk voor aanvragen humanitaire visa, en verwerende partij hierover ook motiveert in de bestreden beslissing, dan mag verzoekende partij daar een uitgebreide én zorgvuldige beoordeling van verwachten door verwerende partij.

Verwerende partij schendt hier de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

3. Verwerende partij poneert dat verzoeker in Pakistan verblijft, en 'Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land'.

Verwerende partij motiveert niet op welke basis ze tot de conclusie komt dat Pakistan beschouwd kan worden als een 'veilig land' voor verzoeker.

De informatie uit het administratief dossier schetst nochtans een ander beeld.

Zo blijkt om te beginnen uit verzoekers paspoort, en het visum voor Pakistan dat daarin kleeft (zie administratief dossier) dat verzoeker slechts een visum voor Pakistan heeft met een maximumduur van 60 dagen na aankomst op het Pakistaanse grondgebied, en het visum in ieder geval maximaal geldig kon zijn tot 6 februari 2023.

Verzoeker beschikt helemaal niet over een geldig en duurzaam verblijfsrecht in Pakistan, en riskeert deportatie naar Afghanistan.

Daarnaast blijkt ook uit de EUAA rapporten waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet verwijst, dat Pakistan geenszins een veilig derde land is voor verzoeker.

In 2021 alleen al werden bijna 800 000 Afghanen gedwongen teruggebracht vanuit Iran en Pakistan. Deze grootschalige deportaties vanuit Pakistan naar Afghanistan, tonen onomwonden aan dat verzoeker in Pakistan niet veilig is:

"3.3.2. Displacement and return

(b) Movements abroad and returnees

[..]

IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan."

En

"IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan."

Dit laatste rapport, de EUAA Country Guidance van januari 2023, waarvan verwerende partij ook op de hoogte is, verwijst naar een ander EUAA rapport, waar meer uitgebreid wordt ingegaan op de situatie van Afghanen in Pakistan.

Uit dit EUAA COI rapport 'Pakistan Situation of Afghan refugees' van mei 2022 blijkt dat Pakistan absoluut geen veilig land is voor Afghanen zoals verzoeker.

Uit rapporten van EUAA blijkt hoe precair het verblijf van Afghanen in Pakistan sinds augustus 2021 is, hoe moeilijk tot onmogelijk het is om toegang te krijgen tot bescherming, de mogelijkheid te werken, en hoe veel risico ze lopen om uitgewezen te worden en overgeleverd aan de Taliban:

"A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.)"

"Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to

assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities.” (Ibid. pg 22).

“In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semi-structured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that ‘the police or security authorities can penetrate your space anytime’.” (Ibid. pg 40)

De suggestie van verwerende partij is dan ook zonder grond. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk en schond de motiveringsplicht door tegen de informatie in het administratief dossier in te poneren dat Pakistan kan beschouwd worden als een ‘relatief veilig land’.

4. Verwerende partij stelt dat ‘het dossier geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) bevat, en/of van regelmatige contacten met iemand uit België.’

Verwerende partij ziet hierbij echter de garantstelling op het vlak van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen door ADA (Association for Development and Aid), een Belgische ngo, over het hoofd.

Deze garantstelling is wel degelijk een vorm van materiële en financiële steun.

Verwerende partij meent dat het onduidelijk is waarom deze organisatie als garantsteller optreedt voor verzoeker, en dat de band tussen verzoeker en deze organisatie niet duidelijk is.

Dit doet echter geen enkele afbreuk aan het feit dat een Belgische ngo zich effectief garant heeft gesteld voor verzoeker op het vlak van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen. Verwerende partij kan bijgevolg niet poneren dat er geen enkel bewijs van enige steun uit België in het dossier zit.

De argumentatie omtrent de onduidelijke redenen voor de garantstelling van deze Belgische ngo ADA, en de band tussen verzoeker en deze ngo die niet vermeld zou zijn, is daarenboven ook gebrekig, en gaat in tegen de stukken in het dossier.

Zo meent verwerende partij verkeerdelijk dat de band tussen de Association for Development and Aid, die wordt geleid door dhr. Eytullah Rasooli, en verzoeker niet wordt vermeld.

Uit de garantstelling blijkt echter deze band heel expliciet: “Deze organisatie is erkend in België en werkt samen met Belgian Independent Global Human Rights Organisation (BIGHRO).” (zie administratief dossier). BIGHRO, de organisatie waar verzoeker lid van is, werkt samen met ADA, de ngo die zich garant heeft gesteld. Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte dat de band tussen verzoeker en deze ngo niet wordt vermeld.

Mocht verzoeker vragen hebben omtrent de band tussen verzoeker en dhr. E. R. (...), dan blijkt deze ook expliciet uit het dossier: dhr. R. (...) is zowel de voorzitter van ADA als BIGHRO (en ondertekende de garantstelling ook op deze wijze).

Waar verwerende partij nog meent dat het onduidelijk is waarom ADA als garantsteller optreedt (hoewel in de garantstelling uitdrukkelijk de samenwerking met verzoekers organisatie wordt vermeldt, en dus dit punt grond mist), en poneert dat het ‘opmerkelijk’ is dat ADA een Belgische NGO is die zich voornamelijk richt op het helpen van vrouwen en kinderen in derdewereldlanden, vergeet verwerende partij dat deze NGO ook mensenrechtenverdedigers in het algemeen bijstaat. Dit staat zo duidelijk omschreven in de intro van hun facebook pagina: “we work together with BIGHRO, Amnesty International in Afghanistan to support human rights defenders”.

Verwerende partij negeert de stukken in het dossier, en gaat hier voorbarig en onzorgvuldig te werk.

5. Verwerende partij heeft niet de volledige beslissing betekend aan verzoekende partij. De zin “Z., I. (...) Attaché ***Deze tekst is ingekort, Contacteer DVZ” toont niet enkel aan dat niet de volledige motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing, getuige de zin die midden in een woord wordt afgebroken, maar dat verwerende partij dit ook weet, gelet op de vermelding dat de tekst zou ingekort zijn. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht, en maakt een onherstelbaar gebrek uit van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij haar rechten van verdediging werden geschonden. Er werd haar een onvolledige beslissing betekend.

Verzoeker vroeg via de dienst openbaarheid van bestuur een kopie op van de volledige beslissing. Ondanks herhaaldelijk aandringen, verkreeg verzoeker deze beslissing pas op 23 oktober 2023, de allerlaatste nuttige dag om een beroep aan te tekenen. Dit maakt dat de effectieve beroepstermijn niet 30 dagen bedraagt, maar minder dan 24 uur, hetgeen eveneens een schending van de rechten van verdediging en een onzorgvuldige werkwijze inhoudt.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

4.2. Beoordeling

4.2.1. Verzoeker voert de schending van het hoorrecht aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij het hoorrecht door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

4.2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers bemerking dat hij niet in het bezit werd gesteld van de volledige tekst van de bestreden beslissing laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder in gebreke bleef een formele motivering te voorzien. Er is sprake van een gebrek in de kennisgeving van deze beslissing.

Dankzij de inspanningen van verzoekers advocaat om bij verweerder de integrale tekst van de bestreden beslissing op te vragen, hebben verzoeker en zijn raadsman de mogelijkheid gehad om kennis te nemen van de tekst van de bestreden beslissing in zijn integraliteit. Zij hebben alle middelen naar voren kunnen brengen tegen de integrale bestreden beslissing die zij naar voren wensten te brengen, minstens werd ter terechtzitting niet verder verduidelijkt welke middelen zij alsnog hadden willen opwerpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing onder meer is genomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder stelt in haar beslissing dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht.

In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *“bijzondere humanitaire elementen”*.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat in zijn situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen.

Verzoeker betwist niet dat er sprake is van een discretionaire bevoegdheid maar stelt dat deze in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden (artikel 3 en 8 van het EVRM) dient te worden uitgeoefend en verwijst hierbij naar informatie van de Belgische ambassade over humanitaire visumaanvragen voor Afghanistan, waarbij blijkt dat het feit in gevaar te zijn ook een voorbeeld van een gegronde reden tot een visumaanvraag kan zijn.

Ten eerste kan informatie van een ambassade verweerder niet binden bij de beoordeling van een humanitaire visumaanvraag. Ten tweede kan in de geciteerde informatie duidelijk worden gelezen, *“According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad”* alsook, *“There is no right to obtain a humanitarian visa”*. Het stipt ook aan, *“Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger)”*. Verzoeker kan hieruit niet dienstig afleiden dat het feit van in gevaar te zijn op zich een voorbeeld is van een gegronde reden voor een humanitaire visumaanvraag.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de schending van artikel 3 van het EVRM in casu niet dienstig kan worden ingeroepen door verzoeker omdat:

- hij zich in Pakistan bevindt en dus niet in België, en hij niet aannemelijk maakt dat hij onder de door het EHRM erkende uitzonderingen valt: artikel 1 van het EVRM stelt duidelijk dat de jurisdictionele bevoegdheid van een staat in essentie territoriaal is en het EHRM erkent op dit principe slechts twee uitzonderingen, met name omstandigheden van “state agent authority and control” en “effective control over an area” (zie Al-Skeini and Others v. the United Kingdom [GC], no. 55721/07, §§ 130-141, ECHR 2011), wat in casu niet het geval is nu verzoeker in Pakistan niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid staat (cfr. EHRM, M.N. and others against Belgium, 35599/18, van 5 mei 2020 (GK));

en omdat:

- artikel 3 van het EVRM voorts niet kan worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een individu die dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar dit individu zich in de wereld bevindt (zie EHRM, Abdul Wahab KHAN v. the United Kingdom, no. 11987/11, §§ 24-27).

4.2.4. Verzoeker viseert volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Langs de ene kant verklaart betrokkene in zijn brief dat hij als vrijwilliger in dienst is van “BIGHRO” en verantwoordelijk was voor bewustmakingscampagnes en activiteiten op het gebied van mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Langs de andere kant zijn volgens het “Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report August 2022” de mensenrechtenverdedigers “die het meeste risico lopen” degenen die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het werk van betrokkene bij vzw “Bighro” niet in verband kan worden gebracht met bovengenoemde profielen (Art. 3EVRM).”

Verzoeker voert verder aan dat verweerder een zeer fragmentaire, verkeerde en zelfs intellectueel oneerlijke lezing heeft doorgevoerd van de EUAA-rapporten om te besluiten dat hij geen risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan. Volgens hem lopen alle mensenrechtenactivisten in Afghanistan gevaar, en niet enkel een bepaalde specifieke groep onder hen. Volgens verzoeker is op basis van de beschikbare landeninformatie de vervolging van mensenrechtenactivisten bovendien zeer waarschijnlijk.

In zoverre verzoeker hiermee doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht stelt de Raad vast dat verzoeker echter niet aannemelijk maakt dat het loutere feit dat iemand mensenrechtenactivist is, op zich voldoende zou zijn om aannemelijk te maken dat hij of zij sowieso gevaar loopt in Afghanistan. Dit blijkt immers niet uit de voorgelegde informatie. De gemachtigde motiveert bovendien in de bestreden beslissing dat het inderdaad mogelijk is dat bepaalde mensenrechtenactivisten gevaar lopen, maar hij motiveert dat het dan voornamelijk gaat om specifieke profielen. In se betwist verzoeker niet dat hij niet valt onder de profielen die het meeste risico lopen, zijnde de mensenrechtenverdedigers die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen. De Raad stelt vast dat verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht.

Verzoeker viseert volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van september 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen, dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever.”

Verzoeker betoogt dat hij niet valt onder deze categorie, als mensenrechtenactivist is hij geen werknemer van een vzw, een internationale organisatie of een journalist, volgens verzoeker is dit motief niet pertinent of relevant. Verzoeker benadrukt dat het risico voor mensenrechtenactivisten wordt besproken onder punt 3.7 van de EUAA Country Guidance van januari 2023, terwijl het risico voor werknemers van een vzw, internationale organisaties of journalisten wordt besproken in de punten 3.8 en 3.10 van dit rapport. Door zich te beroepen op informatie die betrekking heeft op een andere categorie dan verzoeker om het risico in Afghanistan in te schatten ging verweerder onzorgvuldig te werk.

In het kader van zijn visumaanvraag van 27 december 2022 heeft verzoeker een vrijwilligersovereenkomst op zijn naam met de vzw BIGHRO voorgelegd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat verweerder dan ook kijkt naar de risico's die werknemers van vzw's lopen, ook al werd een vrijwilligersovereenkomst voorgelegd en blijkt niet dat verzoeker een werknemer is van de vzw BIGHRO.

Verzoeker betoogt dat de stelling van verweerder geen steun vindt in de rapporten van EUAA. Uit de punten 3.8 en 3.10 van de EUAA Country Guidance van januari 2023 blijkt een heel ander, genuanceerder beeld van het risico, volgens verzoeker is dit illustratief voor de onzorgvuldige werkwijze van verweerder.

Hoe dan ook, moet de Raad ook vaststellen dat verzoeker volgende motieven uit de bestreden beslissing die specifiek op zijn situatie van toepassing zijn onbesproken laat:

"De loutere beweringen en verklaringen in deze aanvraag volstaan echter niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. De bewijslast van het aantonen van een prangende humanitaire situatie ligt bij de aanvrager. Het is niet duidelijk of eerdere activiteiten van verzoeker als vrijwilliger bij "BIGHRO" kunnen worden aangemerkt als activiteiten die tot vervolging door de Taliban zullen leiden, aangezien de zichtbaarheid van de aanvrager en de organisatie, de gevoeligheid van het onderwerp van kritiek en de omvang van het openbare karakter ervan in deze visumaanvraag niet zijn aangetoond. Na een grondige analyse van de Facebook-pagina van "BIGHRO" en hun site, die op 30/06/2023 is geopend, blijkt echter dat het laatste bericht is gepubliceerd op 8/03/2022 en geen verband houdt met kritiek op de Taliban en hun politiek; hun bereik telt 3300 volgers, wat echter wijst op een beperkte zichtbaarheid in Afghanistan. De officiële site van 'BIGHRO' is niet meer actief (zie <https://www.bighro.org/cgi-sys/suspendedpage.cgi>). Voorts is deze organisatie niet langer actief in Afghanistan, waardoor het niet duidelijk is waarom iemand van een niet-actieve organisatie zal worden vervolgd. Gelet op bovenstaande informatie kan worden geconcludeerd dat deze aanvraag geen bewijs van een dringende humanitaire situatie bevat."

Het is aldus niet bewezen of de vzw BIGHRO sedert maart 2022 überhaupt nog verder actief is geweest in Afghanistan, of dat zij als vereniging kritiek leverde op de taliban en de door de taliban gevoerde politiek.

4.2.5. Verzoeker hamert in het verzoekschrift op de garantstelling van de Association for Development and Aid (ADA) die zich in het administratief dossier bevindt. In de betrokken brief van 17 november 2022 kan worden gelezen dat deze vzw "zodra de humanitaire visum voor de mensenrechtenactivisten van Bighro toegekend zijn", ze "de kosten van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen op zich neemt totdat deze mensen zelfredzaam zijn". Verzoeker betoogt dat dit aantoont dat hij materieel en financieel wordt gesteund vanuit België. Het betreft echter ondersteuning die ingaat vanaf het ogenblik dat een humanitair visum wordt toegekend. Hiermee wordt niet aangetoond dat verzoeker terwijl hij in het buitenland verblijft en voor de afgifte van het humanitair visum, al ondersteund wordt vanuit België. Met deze toekomstige ondersteuning wordt dus niet aangetoond dat er sprake is van een zodanige band met België dat deze de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigt. Verzoeker gaat voorts niet in op de vaststelling dat hij geen bewijs aanbrengt van regelmatige contacten met iemand uit België.

Verzoeker viseert verder volgend motief uit de bestreden beslissing:

"Als bijkomend document werd een bewijs van garantstelling voorgelegd op naam van E. R. (...) "Association for Development and Aid". De band met deze persoon en organisatie wordt niet vermeld."

Verzoeker brengt hier tegen in dat uit de garantstelling de band heel expliciet blijkt, zo wordt in de garantstelling vermeld dat de organisatie ADA erkend is in België en samenwerkt met Belgian Independent Global Human Rights Organisation (BIGHRO). Verzoeker benadrukt dat de organisatie waar hij lid van is/was zijnde BIGHRO, samenwerkt met ADA, de ngo die zich garant heeft gesteld. Verzoeker benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de heer E.R. zowel de voorzitter is van ADA als van BIGHRO. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte stelt dat de band tussen hemzelf en de ngo ADA niet wordt vermeld, de stukken van het administratief dossier worden genegeerd en er wordt voorbarig en onzorgvuldig te werk gegaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 27 december 2022 volgend schrijven heeft voorgelegd:

"(...)

Onderwerp: Garantstelling voor opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen voor de heer M.H.A. (...).

Association for Development and Aid (A.D.A) is een Belgische non-profitorganisatie, waar het helpen van vrouwen en kinderen in derdewereldlanden centraal staat. Deze organisatie is erkend in België en werkt

samen met *Belgian Independent Global Human Rights Organization (Bighro)*. A.D.A en Bighro zijn lid van Vzw AIF+, een multiculturele vereniging erkend door de Vlaamse Gemeenschap – die Nederlandstalige sociaal-culturele verenigingen samenbrengt waarbij leden van verschillende nationaliteiten zijn aangesloten.

De Association for Development and Aid (A.D.A) verklaart hierbij dat, zodra de humanitaire visum voor de mensenrechtenactivisten van Bighro toegekend zijn, ze de kosten van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen op zich neemt totdat deze mensen zelfredzaam zijn.

Met de meeste hoogachting,

E. R. (...)

Voorzitter ADA / BIGHRO

(...)"

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 27 december 2022 een schrijven van 6 juli 2022 heeft voorgelegd ondertekend door "E.R. (...) *Chairman Belgian Independent Global Human Rights Organization*".

Aldus treedt de Raad verzoeker bij dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat "*Als bijkomend document werd een bewijs van garantstelling voorgelegd op naam van E. R. (...) 'Association for Development and Aid'. De band met deze persoon en organisatie wordt niet vermeld.*" onzorgvuldig is. Verzoeker heeft in het kader van zijn visumaanvraag van 27 december 2022 wel degelijk stukken voorgelegd waaruit blijkt dat Association for Development and Aid (A.D.A) (zijn garant) samenwerkt met BIGHRO (de organisatie waar verzoeker lid van is/was) en dat beide organisaties dezelfde voorzitter hebben, zijnde E.R.

Wat er ook van zij en hoe dan ook wordt niet aangetoond dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld: "*Het is zeer onduidelijk waarom betrokkene een humanitair visum vraagt voor België. Hij verklaart noch bewijst enige vorm van band met België, behalve het feit dat betrokkene als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO) heeft gewerkt.*"

Verzoeker toont niet aan dat verweerder een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige invulling heeft gegeven aan zijn ruime discretionaire bevoegdheid in deze door te overwegen dat het feit dat verzoeker in Afghanistan als vrijwilliger werkzaam was voor een Belgische mensenorganisatie (BIGHRO), niet volstaat om een dusdanige band met België aan te tonen dat dit de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigt. Verzoeker betwist niet dat "*deze organisatie niet langer actief (is) in Afghanistan*". Hij verduidelijkt ook nergens hoe lang hij in Afghanistan actief was voor deze organisatie. In een vrijwilligersovereenkomst van BIGHRO die is opgenomen in het administratief dossier en die enkel werd ondertekend door de begeleider R.E., staat vermeld dat verzoeker met ingang van 23 september 2020 werkzaamheden binnen BIGHRO als vrijwilliger zou uitoefenen met een proefperiode van 1 maand, waarna er een evaluatiegesprek zou plaatsvinden tussen de begeleider en verzoeker. Er bevindt zich in het administratief dossier geen enkel stuk dat uiteenzet wat er gebeurd is na deze proefperiode, of de overeenkomst werd verlengd en zo ja tot wanneer. Dit blijkt ook niet uit de brief van BIGHRO van 6 september 2022, ondertekend door dezelfde R.E., waarin kan worden gelezen dat verzoeker als vrijwilliger werkte voor BIGHRO en hij voor het overige een actief lid is van deze organisatie ("*... has been working ... since 23th of september 2020 and that he is an active member of Bighro*").

4.2.6. Verzoeker viseert volgend motief uit de bestreden beslissing: "*Betrokkene verblijft in Pakistan en Pakistan kan beschouwd worden als een veilig land (Art 3 EVRM).*"

Verzoeker brengt hier tegenin dat verweerder niet motiveert op welke basis hij tot de conclusie komt dat Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land voor verzoeker. Verzoeker verwijst naar het administratief dossier en benadrukt dat in zijn paspoort een visum voor Pakistan kleefte met een maximale duur van 60 dagen en dat niet langer geldig is dan 6 februari 2023. Verzoeker benadrukt dat hij niet over een duurzaam verblijfsrecht in Pakistan beschikt en hij deportatie naar Afghanistan riskeert. Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar EUAA-rapporten en dat uit deze rapporten blijkt dat Pakistan geenszins een veilig derde land is voor verzoeker. Hij citeert uit deze rapporten en benadrukt dat in 2021 al bijna 800 000 Afghanen gedwongen werden teruggebracht vanuit Iran en Pakistan. Verzoeker besluit dat de suggestie van verweerder zonder grond is en betoogt dat verweerder onzorgvuldig te werk ging en de motiveringsplicht wordt geschonden door tegen de informatie in het administratief dossier in te poneren dat Pakistan kan beschouwd worden als een relatief veilig land.

Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat verweerder nergens toelicht waaruit zou kunnen blijken dat Pakistan voor hem een veilige omgeving is.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een visum voor Pakistan, dat geldig is van 7 november 2022 tot 6 februari 2023 voor een duur van 60 dagen. Nergens uit blijkt dat verzoeker over een duurzaam verblijfsrecht in Pakistan zou beschikken.

Ook verwijst de verweerder zelf en op eigen initiatief naar het in januari 2023 uitgebrachte rapport van EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*. Op pagina 104 van dit rapport, waarnaar verzoeker in voetnoot 7 van zijn verzoekschrift uitdrukkelijk verwijst, wordt het volgende gemeld: "(...) IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan. (...) As of January 2022, there were approximately 3 million Afghans living in Pakistan, around 1.4 million of them are Proof of Registration (PoR) cardholders, approximately 840 000 hold an Afghan Citizen Card (ACC), and an estimated 775 000 are undocumented. While PoR and ACC cardholders are offered limited protection, mainly from refoulement, undocumented Afghans are exposed to arrest, detention and deportation. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities [Pakistan – Situation of Afghan refugees 2022, 1.2.2, p. 22]." [vrije vertaling: IOM meldde dat 2021 een recordjaar was voor de gedwongen terugkeer, met om en bij de 800.000 Afghanen die gedwongen werden gerepatrieerd vanuit de buurlanden Iran en Pakistan. In januari 2022 leefden ongeveer drie miljoen Afghanen in Pakistan, 1.4 miljoen van hen waren houder van een PoR-kaart, ongeveer 840.000 hadden een Afghan Citizen Card en ongeveer 775.000 hadden geen documenten. Waar de houders van een PoR en ACC kaart een gelimiteerde bescherming kregen (vooral tegen refoulement), zijn ongedocumenteerde Afghanen onderhevig aan detentie en deportatie. Dit heeft tot gevolg dat vele van de pas in Afghanistan aangekomen Afghanen afhankelijk zijn van informele netwerken en dat zij er zich low profile trachten te houden uit vrees om door de Afghaanse autoriteiten te worden gestopt].

Zoals verzoeker pertinent opmerkt, verwijst verweerder aldus zelf naar een rapport van EUAA waarin wordt gemeld dat in 2021 alleen al ongeveer 800.000 Afghanen gedwongen werden gerepatrieerd vanuit Pakistan en Iran, en wordt in datzelfde rapport ook uitdrukkelijk verwezen naar het eerder door EUAA uitgebrachte rapport *"Pakistan – Situation of Afghan refugees"* van mei 2022 waarin de precaire situatie van vele Afghaanse vluchtelingen in Pakistan nader wordt toegelicht. Daar waar verweerder zelf en uit eigen initiatief bij de beoordeling van de visumaanvraag verwijst naar het EUAA-rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* waarin de precaire situatie van Afghanen in Pakistan wordt gemeld en waarin hieromtrent wordt verwezen naar het meer gedetailleerde rapport *"Pakistan – Situation of Afghan refugees"* van mei 2022, getuigen de motieven van de bestreden beslissing inderdaad niet van de vereiste zorgvuldigheid.

Verweerder heeft evenwel aangegeven geen beletsel inzake een verblijf in Afghanistan te weerhouden, zodat de grief van verzoeker omtrent eventuele problemen in Pakistan, in ieder geval, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

4.2.7. Verzoeker betoogt voorts dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De Raad herhaalt dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de verdragsluitende partijen de verdragsrechten verzekeren aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht. Het begrip rechtsmacht wordt in beginsel territoriaal opgevat. Hoewel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van de Grote Kamer van 7 juli 2011 in de zaak *"Al-Skeini e.a. t. het Verenigd Koninkrijk"* een aantal uitzonderingen op dit beginsel heeft erkend - meer bepaald situaties van gezag en controle over personen of effectieve controle over een gebied - zijn deze uitzonderingen in het voorliggende geval niet van toepassing. In het arrest van 28 januari 2014 in de zaak *"A.H. Khan t. het Verenigd Koninkrijk"* oordeelde het EHRM uitdrukkelijk dat artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting inhoudt voor staten om vreemdelingen die zich elders bevinden op hun grondgebied toe te laten, en dat uit die bepaling geen verplichting tot visumafgifte voortvloeit. Dit werd bevestigd in het arrest van 5 mei 2020 in de zaak *"M.N. e.a. t. België"*, waarin het EHRM uitdrukkelijk oordeelde dat het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag niet volstaat om extraterritoriale rechtsmacht in de zin van artikel 1 van het EVRM te vestigen. Verzoeker bevindt zich niet op het Belgisch grondgebied en toont niet aan dat hij om enige andere reden onder de rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Bij gebreke van rechtsmacht in de zin van artikel 1 van het EVRM schept artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting tot visumafgifte, ongeacht de ernst van de situatie in het land van herkomst of verblijf van verzoeker.

Dit stelt verweerder er echter niet van vrij de door verzoeker aangevoerde humanitaire omstandigheden in aanmerking te nemen en op afdoende wijze te motiveren waarom hij meent in casu niet te moeten overgaan tot de afgifte van een humanitair visum. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"De loutere beweringen en verklaringen in deze aanvraag volstaan echter niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. De bewijslast van het aantonen van een prangende humanitaire situatie ligt bij de aanvrager. Het is niet duidelijk of eerdere activiteiten van verzoeker als vrijwilliger bij "BIGHRO"

kunnen worden aangemerkt als activiteiten die tot vervolging door de Taliban zullen leiden, aangezien de zichtbaarheid van de aanvrager en de organisatie, de gevoeligheid van het onderwerp van kritiek en de omvang van het openbare karakter ervan in deze visumaanvraag niet zijn aangetoond. Na een grondige analyse van de Facebook-pagina van "BIGHRO" en hun site, die op 30/06/2023 is geopend, blijkt echter dat het laatste bericht is gepubliceerd op 8/03/2022 en geen verband houdt met kritiek op de Taliban en hun politiek; hun bereik telt 3300 volgers, wat echter wijst op een beperkte zichtbaarheid in Afghanistan. De officiële site van 'BIGHRO' is niet meer actief (zie <https://www.bighro.org/cgi-sys/suspendedpage.cgi>). Voorts is deze organisatie niet langer actief in Afghanistan, waardoor het niet duidelijk is waarom iemand van een niet-actieve organisatie zal worden vervolgd. Gelet op bovenstaande informatie kan worden geconcludeerd dat deze aanvraag geen bewijs van een dringende humanitaire situatie bevat."

Verzoeker laat deze motieven onbesproken.

4.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangetoond.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU

